

LA BARBA

En terres d'Arle, aquell any, jo voltava com un frare mendicant i comprava, de mas en mas, per revendre'ls, formatges secs, que aquell any es venien prou bé. I en passar per Lo Sambuc, un bací de barber de paper blanc, enganxat a la porta pintada de blau d'una caseta que dóna a l'església, em va fer venir picor a la barbeta, i vaig entrar perquè m'afaitessin.

—Voldria que em féssiu la barba —vaig dir al barber.

I em vaig deixar caure a la cadira, perquè estava cansat.

El barber em va lligar el pitet rere el clatell, va agafar una sabonera prou encetada i... va escopir-hi tota l'escopinada que, en un batre d'ulls, havia pogut fer a la seva boca! Anava a fregar-me les galtes quan vaig dir-li, alçant-me:

—Tros de porc!

—Però... ¿què us passa? —em va fer ell tot estranyat.

—¿És així que feu l'escuma del sabó?

—I de cap altra manera. I de pares a fills, en aquesta barberia, és així com sempre...

—Em sembla que...

—Tan sols que, i perdoneu si us tallo, amb els forasters escopim a la sabonera, com heu vist. Però amb la gent de l'indret no fem tanta cerimònia, els escopim a la cara directament.

I des d'aleshores, ja us ho diré, que porto tota la barba.

El conte 'La barba' de Josèp Romanilha i es troba publicat al llibre 'Contes de Provença' (Adesiara, 2010) Traducció de Manel Zabala